

TOUHY

Touhy a hněv

Vybráno ze Satsangů 15.2.1997 a 8.2.2006

Óm Šrī Paramátmane Namaha

Bhagavadgíta, kapitola 2, verš 62:

„U člověka, který se zdržuje u smyslových předmětů, se rozvíjí připoutanost k nim, z připoutání vytryskne touha a z (nesplněné) touhy hněv.“

Když se zaměřujete na smyslové podněty, začnete k nim být připoutáni a z připoutanosti vzniká touha. Pokud se vaše touha nenaplní, nemáte daleko k hněvu. V tomto verši můžete lépe nahlédnout na to, s čím váš hněv a zlost souvisí. Když se rozzlobíte, vaše reakce se odvíjí od připoutanosti a touhy.

V předchozích verších vysvětluje Pán, jak se začíná vyvíjet člověk, který nastoupil duchovní cestu, na jejímž konci dospěje k Bohu, což je vyvrcholením lidského vývoje a evoluce. V tomto a následujícím verši se Pán naopak zabývá popisem těch, kteří víru v Boha nemají. Tito lidé nechávají své smysly a mysl volně tékat za podněty světa. Pán se ve verši zmiňuje o průměrných, obyčejných lidech, kteří neměli to štěstí najít cestu jógy. Jaká je situace těch, jež dosud nenašli cestu k tomu, aby se mohli duchovně vyvíjet a dosáhnout seberealizace? V tomto a v následujícím verši vykresluje Pán jejich stav velmi zdařile, systematickým a vědeckým způsobem.

Pán vysvětluje proces pádu a destrukce, kterými si může člověk svůj život zcela zničit. Je velmi poučné přecházet si, jaké jsou postupné kroky do pekla. Jaké schody vedou do pekla? Proces začíná tím, že se člověk zabývá smyslovými podněty. Cesta začíná v okamžiku, kdy přicházejí smysly do kontaktu se smyslovými podněty. Jakmile se některý z našich smyslů dotkne nějakého podnětu, začíná to být nebezpečné. Úplné zničení nenastává najednou. V této souvislosti je důležité poznamenat, že je přirozeností smyslů přicházet do kontaktu se smyslovými podněty. Tak je to v běžném životě i v celém kosmickém uspořádání nastaveno. Jsme obklopeni fyzickými podněty a jsme vybaveni smysly, které na ně musí reagovat. K čemu jinému bychom smysly měli? Musíme svými očima vidět, svými ušima slyšet a svým nosem cítit. Používat své smysly je přirozené.

Jakmile však vstoupí smysly do kontaktu s materiálním světem, je tu nebezpečí pro ty, kteří ještě nenastoupili duchovní cestu. Mohou padnout do pastí. Celý problém spočívá v tom, že nevědí, jak vnímat svými smysly svět, aniž by upadli do pastí. Jak to udělat?

Lidé natolik nevědomí, že nesledují cestu duchovnosti a jógy, se okamžitě připoutávají k věcem, které jejich smysly vnímají. Připoutanost se rozvíjí setrváním u smyslových podnětů. Jako příklad si můžeme vzít situaci, když se s nějakou krásnou ženou nebo přitažlivým mužem setkáváte opakovaně. Čím častější kontakt s nimi máte, tím větší je možnost připoutání. Všimli jste si, že je ta žena krásná, ale po

několika dnech shledáváte, že je naprosto výjimečná. Připoutanost se rozvíjí kontaktem s něčím nebo někým ze světa, až zesílí natolik, že ve vás vyvstane touha něco nebo někoho získat. To je třetí stupeň: „Takový krásný člověk a k tomu nezadaný! Můj Bože! Je to ten nejpřitažlivější muž, s jakým jsem se kdy setkala. Zřejmě jen pro něho jsem zůstala sama. Bůh si to tak přál!“

Takto proces probíhá ve všech oblastech našeho života. Možná si přejete koupit nový dům. Prohlédli jste si mnoho domů a zvolili jeden, který se vám zdál uspokojivý pro vaše potřeby. Potom, co jste dům několikrát navštívili, začínáte být k němu připoutáni a docházíte k závěru, že to je jediný dům, v němž má pravděpodobně dojít k vašemu spasení a bylo rozhodnuto, že ho musíte získat. To už je touha! Nejprve se dostáváte s něčím do kontaktu, potom se rozvíjí připoutanost a nakonec touha vlastnit.

Ne všechna přání však jsou splněna, protože to nemá nikdo ve svých rukách. Když nejsou naše touhy naplněny nebo tu je nějaká překážka, která brání jejich splnění, začneme být nahněvaní a agresivní: „Musím ten dům získat. Jsou tu sice jiní potenciální kupci, ale k čertu s nimi!“ „K mému vyvolenému má vztah i nějaká jiná žena, ale to mě nezajímá. Já mám přednost!“ To je arogance. Příčinou hněvu je jednoduše překážka v našich touhách. Jakmile se nám něco postaví do cesty, zachvátí nás hněv. Hněv je vždy způsoben něčím, co nám znemožňuje splnění našich přání. Někdy není zřejmé, o jakou překážku jde. Může to být i obava z překážky v našem podvědomí. Myslíte si, že někdo, kdo nedělá to, co vy chcete, je proti vám a z toho důvodu jste plní napětí a hněvu.

Cesta do pekla začíná kontaktem se světem, potom se rozvíjí připoutanost, potom touha a nakonec hněv. Tímto způsobem postupně klesáme níž a níž. Nicméně vy se trápit nemusíte. Jsem s vámi (Já znamená Bůh, a ne moje osoba), a tak se z pekla dostanete ven! Jak už jsem upozorňoval, nebezpečí číhá pouze na ty, kteří se neobracejí k Bohu. My máme Boha na své straně, tak se nemusíme trápit!

.....